

Τὸ μάτι τὸν χύνει ἀστραπές, ὥς εἶναι γερασμένο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,142. γ) Θάμβος Βιθυν. Πόντ. (Κε-
ρασ. Τραπ.): Ἄσπ.

Τὰ μάτια μου ἱστραμπὴν ἔχοντ, τὰ χεῖλη μου φαρμάκι
Βιθυν. 2) Κεραυνὸς Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχωρ. Τσαμαντ.)
Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μάν.
Μεσο. Οἶν. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Οἶν. Τρίπ.) — (Φιλίστ. 1,242): Ὁ
θεὸς ρίχνει ἀστραπὲς σὺν κονταροῖς (Φιλίστ. ἐνθ' ἄν.) Ἀστραπὴ
νὰ σὲ κάψῃ! Ἀρκαδ. Νὰ σὲ βαρέσῃ ἀστραπὴ! Τσαμαντ.
Κακὴ ἀστραπὴ νὰ σὲ πιόσῃ! Δημητσάν. Ἀστραπὴ νὰ σὲ βα-
ρέσῃ! Ὀλυμπ. Ἡ ἱστραμπὴ νὰ παίρῃ σε! Τρίπ. Ἡ ἱστραμπὴ
νὰ κρούῃ καὶ νὰ παίρῃ σε! Οἶν. Ἀστραπὰ νὰ νι δάῃ (κεραυνὸς
νὰ τὸν κάψῃ) Τσακων. || Γνωμ.

Ἀπὸ βροδὴ κι ἀπ' ἀστραπὴ κι ἀπὸ νερὸ καὶ χιόνι
κι ἀπὸ κασιδὴ καὶ σπανὸν ὁ θεὸς νὰ σὲ λυτρώνῃ!
Κρήτ. Συνών. ἀστραπικό, ἀστραπόβολο 2, ἀστραπό-
βροντο 2, ἀστραποπέλεκτος, ἀστραπόπετρα 1, ἀστρι-
κό, ἀστροπέλεκτι. 3) Εἶδος ὑφάνσεως Λέσβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ.

άστραπίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀστραπίδια Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Συνεχεῖς, ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαί: Ἡκάκηκε ὁ οὐρανὸς
ἀπ' τ' ἀστραπίδια. Πβ. ἀστραπὴ 1.

***άστραπίζομαι**, ἱστραμπίζομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ.

Ἐξαφανίζομαι τάχιστα: Δέβμ ἱστραμπίζ' ἀπαδακέσ'!
(πήγαινε χάσου ἀπεδῶ!)

άστραπικό τό, ἀμάρτ. ἀστραπικό Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ικό.

Κεραυνός: Τὸν ἔκαψι τ' ἀστραπικό. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀστραπὴ 2.

άστραποβάρεμα τό, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 196
ἱστραπουβάριμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βάρεμα.

Πλήξῃς διὰ κεραυνοῦ ἐνθ' ἄν.: Οὐ θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ
ἀπὸν ἱστραπουβάριμα! Καλαμπάκ. Συνών. ἀστραπο-
πέλεκημα.

άστραποβαρεμένος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν.)
—Λεξ. Δημητρ. ἀστραπουβαριμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀστραπουβαρμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τοῦ βαρεμένος μετοχ.
τοῦ ρ. βαρῶ.

Κεραυνόβλητος, κεραυνόπληκτος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον
εἴθε νὰ πλήξῃ κεραυνὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀστραποβαρεμένος νὰ ναι
Λεξ. Δημητρ. Ἀ, τὸν ἀστραποβαρεμένο! Ἡπ. Συνών. ἀ-
στραποκαμένος (ἰδ. ἀστραποκαίω), ἀστραποχτυ-
πημένος.

άστραποβολὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολὰ.

1) Ἐκπομπὴ ἀστραπῆς. Συνών. ἀστροποβόλημα 1,
ἀστραποβολητό. 2) Βλάβη ἐξ ἀστραπῆς προελθοῦσα.

άστραποβολή ἡ, ἀμάρτ. ἀστραπουβουλή Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολή.

Ἀστραπὴ 1, ὁ ἰδ.: Στραβῶν'κα ἀπ' ν ἀστραπουβουλή.

άστραποβόλημα τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.

1) Ἀστραποβολὰ 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀκτινοβολία:
Ἀστραποβόλημα τῶν ματιῶν.

άστραποβολητό τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.

Ἀστραποβολὰ 1, ὁ ἰδ.

άστραπόβολο τό, ἀστραποβόλι —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβολο σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀστραπόβουλο
βόρ. ἰδιώμ. ἱστραπόβουλο Μακεδ. κ. ἄ. ἀστροπόβολο
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀστραπόβολος ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)
—ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36 ΚΠΑλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 27
ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 115 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβουλος Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν. Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βόλι.

1) Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ Κρήτ. (Σφακ.) —Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἀρχίνηξε βάλε τ' ἀστραπόβολο Σφακ. Τί ἀστραποβόλι
καὶ κακὸ ἔκανε χιτὲς τὴν νύχτα! Λεξ. Δημητρ. 2) Κεραυ-
νὸς σύννηθ.: Ἐπεσε -ἔριξε ἀστραπόβολο. Τὸν χτύπησε ἀστρα-
πόβολο σύννηθ. Πέθανε σὰ νὰ τὸνε χτύπησε ἀστραπόβολος
ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Κακὸ ἀστραπόβολο νὰ σὲ κάψῃ! (ἀρὰ)
Αἰδηψ. Ἀστραπόβουλο νὰ σὲ βαρέσ'! Αἰτωλ. Χάι 'ς τὸν ἀστρα-
πόβολο! (ἔρρ' ἐς κόρακας) Πελοπν. (Κερτ.) || Ἄσπ.

Ἡ μάνα μου ναι ἀστραπὴ κι ἀφέντης μου τὸ βόλι

κ' ἐγὼ μαι τ' ἀστραπόβολο ὅπου χαλῶ τὸν κόσμο

Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο, ἀστράφτω καίω τοὺς δράκους
Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο ποῦ πέφτω καὶ βροντῶ
Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 2. β) Ἀερό-
λιθος ὅστις κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας προέρχεται ἀπὸ κε-
ραυνὸν Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ. Μεσολόγγ. κ. ἄ.) —Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρού-
μελ. 204 —Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀστραπόβολο Ἀρκαδ.
Ὁ ἀστραπόβολος πάει σαράντα ὀργυιὲς μέσ' 'ς τὴ γῆ κι ἀπάνω
'ς τοῖς σαράντα θὰ ξανάβῃ Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ ποτίσανε...
σβουνα μέσα σὲ νερὸ ἀπὸ ἀστραπόβολο παρμένο Ἀλωνίστ.
Σὰς κυνηγᾷ ἡ τοακμακόπιτρα κι οὐ ἀστραπόβουλος κι βγαῖ
ἀπὸν τοῦ κουρμὶ τοῦ δεῖνα! (ἐπὶρδ.) Μεσολόγγ. 3) Πληθ.,
ρωγαὶ βράχων διερωγῶτων ὑπὸ κεραυνοῦ εἰς τοὺς
ὁποῖους ἀποδίδονται ἱαματικαὶ ιδιότητες Πελοπν. Πόντ.
(Τραπ.)

άστραποβολῶ σύννηθ. ἀστραποβολάω Πελοπν. (Μάν.)
ἀστραπουβουλάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀστραποβολῶ.

1) Ἀστράπτω κατ' ἐπανάληψιν Πελοπν. (Βρέσθ.) —Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Ὁλη νύχτα χιτὲς ἀστραποβολοῦσε ὁ οὐρανὸς
Λεξ. Δημητρ. Ὁ οὐρανὸς ἐβρόνταιε κι ἀστραποβολοῦσε Λεξ.
Πρω. β) Λάμπω, ἀκτινοβολῶ σύννηθ.: Ἀστραποβολοῦν τὰ
μάτια της - τὰ στολίδια της κττ. Ἀστραποβολοῦν οἱ τεντζε-
ρέδες ἀπὸ τὸ γάνωμα καὶ τὴν πάστρα. Ἀστραποβολάει ἀπὸ
τὴ χαρά του σύννηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

2) Ἀπροσ. πίπτει κεραυνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

άστραποβροντή ἡ, Πελοπν. (Λακων.) ἀστραπο-
βροδὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βροντή.

Ἀστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Ἀστραποβροντὴ καὶ στάχτη
νὰ γίνῃ! (ἀρὰ) Λακων. || Ἄσπ.

—Πέ μου, νὰ ζήσης γέροδα, τίνος εἶναι τ' ἀδέλι;

—Ἀς εἶναι τὸ ἀστραποβροδὴς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης!

Ἀπύρανθ.

άστραποβρόντημα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀστραπου-
βρόντ'σμα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβροντῶ.

Ἄστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Χαλάει οὐ κόσμους ἀπ' ἄστραπουβρόντ' ἄμα Ἀράχ.

άστραπόβροντο τό, σύννηθ. ἄστραπόβροδο πολλαχ. ἄστραπόβροντον βόρ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροντον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροτο Ἦπ. ἄστραπόβροντο Χίος ἄστραπόβροδο Θήρ. ἄστραποβρόντι ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 37 ἄστραποβρόδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄστραπόβροντο. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1087 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ.) «καὶ ἄστραπόβροντον πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀνεμοζάλη».

1) Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ σύννηθ.: Ἀπόψε ὅλη νύχτα εἶχαμε βροχὴ καὶ ἄστραπόβροντα σύννηθ. Ἀρχίζει ἕναν ἄστραπόβροδο! Κρήτ. Βροχὴ καὶ ἄστραπόβροτα Ἦπ. Τοῖς χειμωνικῆς ἐκεῖνες βραδεῖς μὲ τὰ μπουμπουνιὰ καὶ τ' ἄστραποβρόντια ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βαρὺ νερὸ μᾶς ἐπιασε, ἄστραπόβροντα, χαλάτ' ἑ Χίος

Τὸ 'να φέρνει ἄστραπόβροντα, τ' ἄλλο χαλαζοβρόχια ἄγν. τόπ. — Ποίημ.

Ἡ νύχτα, τ' ἄστραπόβροντα, τὸ χιόνι δὲ μ' ἀφίνει νὰ πάγω ἐμπρός. Χριστιανοί, κάμει' ἐλεημοσύνη!

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,53.

Ἀχ, πότε νὰ 'λθ' ἢ ἀνοιξί | νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια, νὰ πάψουν τ' ἄστραπόβροντα, | νὰ 'λθοῦν τὰ χελιδόνια; αὐτόθ. 2, 117. Συνών. ἄστραποβροντή, ἄστραποβρόντημα. 2) Κεραυνὸς ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.³ 60 — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἕνα ἄστραπόβροντο 'ς τὴ γειτονιά μας Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Τῆς βλαστήμιας τ' ἄστραπόβροντο | ἀπ' τὰ μάτια μου ποτὲ καὶ ἀπ' τὰ χεῖλη μου δὲν ξέσπασε | πρὸς ἐσένα, ὅποιε Θεὲ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄστραπὴ 2. 3) Ἰσχυρὰ ἐκπυρσοκρότησις ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 27: Ποίημ.

Πρῶτος τινάχθη μὰ βραδεῖα μ' ἕνα καλὸ μπουρλότιτο καὶ ἀκούσθη τ' ἄστραπόβροντο τῆς λευτεριάς τὸ πρῶτο.

άστραποβροντιῶ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 123 ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 12 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουβροντιῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) ἄστραποβροδι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόβροντο. Ἦ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἀπόψε ἄστραποβροδι καὶ θά 'χωμενε χειμῶνα Φιλότ. Ἀστραπουβροντιάει σὰν 'ς τὸν κατακλυσμὸ Ἀράχ. Ἀστραποβρόντιαε ὅλη τὴ νύχτα Λεξ. Δημητρ. Χιτὲ βραδὺ ἄστραποβρόδα Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Τοῦ Κάφρον ἡ γῆ ἄστραποβροντᾷ καὶ λάμπει πέρα ὡς πέρα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Δίπλα μου ἄστραποβρόντησε ξεσπῶντας ἡ ἄγρια μπόρα ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Β 2127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ὥσάν τὸ μαῦρο νέφαλο π' ἀνεμος τὸ σκορπίζει καὶ μὲ βροντὲς καὶ μ' ἄστραπὲς τὸν κόσμον φοβερίζει ... ἐδέτο' ἄστραποβρόντηξε τῇ Κρήτης τὸ λεγοντάρι». Συνών. ἄστραπομπουμπουνίζω, ἄστραποτσιροκανίζω 1, ἄστραφτωμπουμπουνίζω.

άστραπόδαρτος ἐπίθ. ΜΜαλακάσ. Ἀσφὸδ. 125 ΚΠαλαμ. Περάσμ. καὶ χαιρετ. 175 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ἐπίθ. δαρτός.

Ὁ δερόμενος, ὁ πληττόμενος ὑπὸ ἄστραπῶν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀστέρια | θολωμένοι ἄστραπόδαρτου οὐρανοῦ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Φτεράει νυχτοπούλλι ἄστραπόδαρτο ὁ νοῖς

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άστραποδέγων Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. δέγων.

Πλήττω δι' ἄστραπῶν ἢ κεραυνῶν: Τὸν οὐρανὸ ἄστραποδέγων ἢ μπόρα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἄστραποδείρῃ! (ἀρά). Ἀστραποδαρμένος πλάτανος.

άστραποκαίω Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λάστ.) ΑΛασκαράτ. Ἦθη 132 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουκαίου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ἄστραπουκαίου Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄστραπουκάφτου Μακεδ. (Σισάν.) Μετοχ. ἄστραποκαμένος σύννηθ. ἄστραπουκαμένους βόρ. ἰδιώμ. ἄστραποκαημένος Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ. Μαγούλ. Μάναρ. Μάν. Οἶν.) ἄστραπουκαημένους Ἦπ. Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. καίω. Ἡ μετοχ. ἄστραποκαημένος καὶ μεσν.

Καίω διὰ κεραυνοῦ, κεραυνοβολῶ ἔνθ' ἄν.: Ἐπισιν ἄστραπόβουλον καὶ το' ἄστραπόκαριν Σισάν. Οὐ Θεὸς νὰ τοὺν ἄστραπουκάψ'! (ἀρά) αὐτόθ. Ν' ἄστραπουκαῖ! Ἦπ. Γιατί ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄστραποκαίει ὅλους ὅσους δίνουνε διαβολικὲς συμβουλές; ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν. Ἀστραπουκαμένους ἔλατους Αἰτωλ. Ἀστραπουκαμέν' λεύκα αὐτόθ. Ἐν ἀραῖς ἢ μετοχὴ σημαίνει καὶ ἐκείνον ὃν εἶθε νὰ καύσῃ ὁ κεραυνός: Ἀ, τὸν ἄστραποκαμένο! Βρὲ ἄστραποκαμένο, τί ἔκανες; Μωρὴ σκύλλα ἄστραποκαμένη! σύννηθ. Βρὲ κουρεμμένο, κουροῦμερο, ἄστραποκαμένο! Πελοπν. (Γορτυν.) || Φρ. Τό 'καμες καὶ τ' ἄστραπόκαψις (εἰρων. πρὸς τὸν καυχώμενον ὅτι καλῶς ἐξετέλεσέ τι. Συνών. φρ. τό 'δουκίς τ' ἄστραπῆς καὶ τοῦ πῆρι) Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Κ' ἐγὼ νὰ κλαίω τοὺς γιερούς τοὺς ἄστραποκαημένους, ὅπου ἄστραποκάηκαν, κακὸ βόλι τοὺς πῆρε

Λάστ.

Καλημέρα δίνω, καλημέρα δὲν παίρνει, τί κακὸ τὴν ἔκαμα, τὴν ἄστραποκαμένη;

Θράκ. — Ποίημ.

Ἡ μάνα του σωριάζεται σὰν ἄστραποκαμένη

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 15. Συνών. ἄστραφτωκαίω. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστραποκαημένο καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μαγούλ.)

άστραπόκαμα τό, Ἦπ. ἄστραπόκαμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστραπὴ καὶ κάμα.

Ἡ λάμπις τῆς ἄστραπῆς ἔνθ' ἄν.: Ἀστραπόκαμα μὲ βάρεσε καταματῆς καὶ μὲ τέφλωσε Ἦπ.

άστραποκαμάρα ἢ, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόκαμα καὶ τῆς καταλ. -άρα. Κεραυνοπληξία: Ἀστραποκαμάρα νὰ σοῦ 'ρθῇ! (ἀρά).

Συνών. ἄστραποκαμός.

άστραποκαμός ὁ, Ἦπ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 51 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραποκαμός ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄστραποκαίω.

Ἀστραποκαμάρα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Κακὸς ἄστραποκαμός! (ἐνν. νὰ σ' εὕρῃ. Ἀρά) Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κι ἀπὸ τοὺς κίβους τοῦ Μορξᾶ πέρα ὡς τὴν Εὐφρατιὰ μέσ' 'ς τὴ νυχτιὰ ἄστραποκαμός, μέσα 'ς τὴ μέρα ἀντάρα τοῦ γένους ἡ φωτιὰ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

άστραποκεντημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄστραποκεδημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντιῶ.

